

[Holstein.]

mer paa i Hjerte og Nyre, kommer os ikke ved. Det maa Tiden og Udviklingen om. Men officielt kan det ikke vedblivende indtage et andet Standpunkt end de øvrige tyske Mindretal. Dette turde være indlysende selvfølgeligt. Vil det have officiel Sikkerhed for, at det besidder de samme Rettigheder — ikke færre og ikke flere — som det danske Mindretal i Sydslesvig, saa maa det selv i statspolitisk Henseende indtage dette danske Mindretals Holdning. Ellers er enhver dansk-tysk Aftale paa Forhaand udelukket.

Mulighederne for en saadan tosidet paa Gensidighed hvilende Aftale bør prøves og prøves nu. Det er nu, det politisk psykologiske Øjeblik er inde. Lykkes Forsøget, vil det betyde en overordentlig Vinding for det dansk-tyske og nordisk-tyske Naboskab. Lykkes det ikke, fordi Tysklands Modvilje hindrer det, maa vi, denne bitre Erfaring rigere, indrette os derefter og træffe nationalpolitiske Forholdsregler til Sikring af danske Statsinteresser i Sønderjylland med desto større Omsigt og Fasthed. De bestaaende Tilstande i Grænselandsdelen er ikke blot urovækkende, de er nationalt uforsvarlige og statspolitisk uholdbare.

Uholdbar er ogsaa den grænsepolitiske Tryghed, som fra dansk Side søges i en stadig Paaberaabelse af Nordens Interesse for den danske Landsgrense. I Anledning af det unge Grænseværns Møde paa Skamlingsbanken i Sommer, hvor det med ikke ringe Stolthed fra dansk Side blev fremhævet, at Norden staar Vagt om Grænsen, skrev det konservative Blad „Aarhus Stiftstidende“:

„Det forekommer os at være paa højeste Tid at sætte et Punktum for al den Lyrik, der udfoldes omkring Sønderjylland og Grænsekampen i skandinavisk Belysning. Det Spørgsmaal, som Danske maa stille sig og besvare, er ikke, om der i vore nordiske Nabolande er saa megen Sympati for Danmark, saa megen Forstaaelse af fælles-nordisk Kultur, at de vil slutte op paa den sønderjyske Front. Nej, Spørgsmaalet er, om der overhovedet er nogen Front at slutte op om, nogen dansk Front af Forsvarsvilje og Forsvarsevne, og da det er Regeringen, der afgør dette, maa Spørgsmaalet foreløbig besvares med et Nej. Statsradiofonien har vist det ved at nægte at transmittere Skamlingsbankemødet. Hr. Stauning viste det forleden ved at udtale, at ikke et Regiment mere, men et mindre var hans Program for et Grænseforsvar. Mon man da ikke skulde

vende sine Bestræbelser indad, før man taler om et Norden paa Vagt for Sønderjylland?“

Bladet har Ret; vi Danske bør først og fremmest vende Blikket indad for at finde os selv, finde frem vore bedste nationale Traditioner, forny os selv i Samklang med vore skæbnebestemte historiske Vilkaar, komme tilbage fra de Afveje og Vildspor, hvor den Udenrigsminister, som 30 Aars historiske Kendsgerninger og Begivenheder har givet et tilintetgørende Dementi, stadig har stræbt at føre os ind, men hvor han ikke længere formaar at være Vejviser, fordi Vejen er endt blindt. Naar denne nationalpolitiske Selvbesindelse har fundet Sted, bør vi derefter rette Blikket mod Syd for at prøve, om det ikke skulde være muligt at naa til en dansk-tysk Mindretalsordning paa det Grundlag, som et tysk Medlem af den polsk-øvrerschlesiske Sejm paa et Repræsentantskabsmøde i Vinter i Berlin for alle tyske Udenlands-Mindretal udtrykte saaledes:

Vi vil og kan være Bro mellem de Folkeslag, i hvis Stater vi lever, og vort Moderfolk; den vigtigste Forudsætning for at undgaa alle Faremomenter er en Sammenfatning af Fællestyskhedens Op-gaver som Kulturation, under fuld-stændig Udeladelse af statspolitiske Organer og statspolitisk Tankegang. Det tyske Folkefællesskab, som Tyskheden uden for den tyske Stats Grænser tilstræber, er intet politisk Folkefællesskab.

Første Næstformand (Vannggaard): Det ærede Medlem Hr. Schmidt har Ordet for en kort Bemærkning.

Schmidt: Det ærede Medlem Hr. Holstein udtalte, at han vilde finde det berettiget, naar Institutet „Vogelgesang“ havde til Formaal at bevare Jord i de tysksindede Nordslesvigeres Hænder, for saa vidt den hidtil har været i deres Besiddelse. Vi vilde være meget glade, om dette Formaal ogsaa bare tilnærmelsesvis blev naaet. Jeg synes imidlertid, at det ærede Medlem, der saa ofte har advaret imod og ogsaa har spottet over, naar Mennesker lod sig paavirke af Krøniker, skulde passe paa, at han ikke selv blev Offer for sligt. Virkeligheden er denne — og det kan jeg maaske ved anden Lejlighed vise med Tal —, at vi har tabt Jord i rigt Maal. Hvorledes man saa over for denne Kendsgerning kan gøre Folk bange for, at vi planmæssigt og i det hele taget angriber dansk Jord, det er mig ufatteligt,